

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **TELEMACHOS s. r. o. v likvidaci**, IČO 26908581
sídlem Klimentská 1746/52, Praha 1
zastoupen daňovým poradcem Ing. Radkem Lančíkem
sídlem Divadelní 616/4, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Brno, Masarykova 427/31

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2021, č. j. 2928/21/5300-21442-713011,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutím (dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 17. 1. 2020, kterými byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty a rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále za zdaňovací období leden až prosinec 2017.
2. Na základě daňové kontroly daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období leden až prosinec 2017 došel správce daně k závěru, že žalobce neprokázal nárok na odpočet z přijatých plnění od dodavatelů ETERMAL s. r. o., VAMELI CZ, s. r. o., kdy neodstranil pochybnosti správce daně formulované ve výzvě č. j. 4987887/18/3004-60564-701146 ohledně faktického přijetí tohoto plnění. Správce daně rovněž žalobci neuznal nárok na odpočet z přijatého plnění od dodavatelů BASINTECH s. r. o. a ALS BUILDING s. r. o. z důvodu, že žalobcem nebylo uneseno primární důkazní břemeno, tj. nepředloženy přijaté daňové doklady prokazující přijetí plnění.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

3. V podané žalobě žalobce nesouhlasí s žalovaným, že neunesl důkazní břemeno. Pokládá za nedůvodné, že mu je vytýkáno nepředložení smluv, objednávek, skladových listů, dodacích listů a dalších smluvních podkladů, jelikož žalobce správci daně předložil dodací listy k daňovým dokladům na náhradní díly, dodací listy k daňovým dokladům na elektronické cigarety s příslušenstvím, smlouvu o zprostředkování ze dne 30. 11. 2016 a ze dne 3. 4. 2017, inventuru k 31. 12. 2016 a inventuru k 31. 7. 2017. Dle žalobce nelze vyhodnotit předložené doklady jako nedostatečné, jak to učinili správce daně a žalovaný. Dle žalobce žalovaný nevyvrátil žalobcovy doklady, důkazní břemeno tíží stále žalovaného, resp. správce daně. Žalobce nesouhlasí s postupem žalovaného, který pouze tvrdí, že jsou určité skutečnosti nestandardní, aniž by objasnil, co je standardní a obvyklé. Žalovaný dle žalobce nijak nezpochybnil předložené doklady, ale přiřkl k tíži žalobce nekontaktnost dodavatelů, a proto došel k závěru o neunesení důkazního břemene žalobcem. Žalovaný dle žalobce neprokázal, že plnění nebyla uskutečněna a veškerou argumentaci opírá pouze o pochybnosti, domněnky a nesrovnalosti v písemnostech a osobách dodavatelů. Dle žalobce jsou mylné závěry, že musí prokázat nejen to, zda došlo k faktickému uskutečnění plnění, ale i to, zda toto plnění uskutečnila právě ta osoba, která je uvedena na předložených dokladech. Žalovaný pominul, že žalobce za plnění platil na konkrétní tuzemské bankovní účty konkrétním subjektům, a tak není pochyb o fyzické existenci dodavatelů a o tom, že dodavatelé platby na své účty přijali. Vzhledem k bankovním úhradám neměl správce daně vyloučit nárok na odpočet DPH na vstupu z pořízených plnění.
4. Žalobce namítá, že pokud žalovaný vyloučil žalobci jen nárok na odpočet DPH na vstupu, ale ponechal uskutečněná zdanitelná plnění na výstupu, měl daň stanovit podle pomůcek.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Dle žalobce spočívá nelogičnost chování žalovaného v tom, že vyloučil žalobci jen nárok na odpočet DPH na vstupu, nikoliv na výstupu. Pokud žalobce neosvědčil předložené důkazy k prokázání nároku na odpočet DPH na vstupu, znamená to zpochybnění účetnictví, proto bylo nutné přejít ke stanovení daně podle pomůcek. Jestliže není prokázáno, že předmětné plnění bylo součástí podvodu, pak měl žalovaný žalobci uznat odpočet DPH na vstupu z pořízených plnění.

5. Žalobce uvádí, že i když není možné určit dodavatele, který deklarovaná plnění poskytl, není možné odepřít žalobci nárok na odpočet DPH na vstupu. Jsou-li dodavatelé žalobce nekontaktní, byli prohlášeni za nespolehlivé plátce, sídlí na virtuální adrese a nemají zázemí pro uskutečňování deklarovaného plnění, nic to nevypovídá o tom, že obchody proběhly, jak žalobce doložil. Žalobce v této souvislosti poukazuje na to, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu řeší pod sp. zn. 1 Afs 334/2017 právě otázku, že i když není možné určit konkrétního dodavatele, nelze odepřít nárok na odpočet DPH na vstupu.
6. Žalobce ke svým žalobním tvrzením obsáhle cituje z judikatury: rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 Afs 49/2019 – 33; ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006 – 142; ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 65/2013 – 79; ze dne 25. 6. 2014, č. j. 10 Afs 53/2014 – 72; ze dne 21. 9. 2007, č. j. 5 Afs 148/2006 – 50; ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006 – 142; ze dne 25. 6. 2014, č. j. 10 Afs 53/2014 – 72; ze dne 26. 9. 2014, č. j. 5 Afs 109/2013 – 31; ze dne 2. 8. 2017, č. j. 4 Afs 58/2017 – 78; ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 Afs 34/2017 – 71; a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 7 Afs 120/2017 – 28; rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 22. 10. 2015 ve věci C-277/14 a ze dne 10. 11. 2016 ve věci C-446/15; nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. III. ÚS 2096/07, ze dne 1. 9. 2010 a sp. zn. IV. ÚS 591/08; rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 31 Af 75/2014 – 102; rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 Ca 185/2009 – 135.
7. Žalobce navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
8. Žalovaný ve vyjádření k obsahu žaloby argumentuje obdobně jako v napadeném rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
11. Žaloba není důvodná.
12. Úvodem soud poznamenává, že žalobní tvrzení jsou založena na určité dezinterpretaci skutkových zjištění a závěrů orgánů daňové správy. V důsledku toho není na posuzovanou věc přílehlavá žalobcem rozsáhle citovaná judikatura.
13. Soud se plně ztotožňuje s argumenty, na jejichž základě žalovaný posoudil nynější věc a které vtělil do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Jeho závěry si soud proto

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

osvojuje a v podrobnostech na ně odkazuje. Přesto se soud na následujících řádcích alespoň ve stručnosti vyjádří k uplatněným žalobním námítkám.

14. Soud předně poukazuje na to, že na žalobce přešlo vydáním výzev správce daně důkazní břemeno. Poté bylo na žalobci, aby správcem daně specifikované pochybnosti kvalifikovaně vyvrátil. K přenosu důkazního břemene zpět na správce daně (resp. žalovaného) nepostačuje doložení obecných důkazních prostředků. Žalobcem předložené důkazní prostředky v daňovém řízení nejsou způsobilé prokázat faktické přijetí zdanitelného plnění, když z nich není zřejmé, jakým způsobem docházelo k objednání plnění, jeho provedení, převzetí, skladování a dalšímu využití atd., jakož ani termíny a způsob dodání, lhůty splatnosti, pojištění zboží apod. Z žalobcem předložených důkazů tak není zřejmé jasné a konkrétní vymezení předmětu plnění.
15. Soud rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by žalovaný nijak nezpochybnil důkazní prostředky předložené žalobcem a že by své závěry opíral pouze o pochybnosti o dodavatelích. Žalovaný důvody, pro které nejsou daňové doklady a další předložené dokumenty způsobilé prokázat faktické přijetí zdanitelného plnění od deklarovaných dodavatelů ETERMAL s. r. o. a VAMELI CZ s. r. o. tak, jak jsou uvedena v předložených přijatých daňových dokladech, zevrubně rozebral v napadeném rozhodnutí (soud odkazuje zejména na body 25 až 47 napadeného rozhodnutí). Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že skutečnosti týkající se nekontaktnosti dodavatelů pouze prohloubily již existující pochybnosti správce daně o uskutečnění zdanitelných plnění, které se týkaly především neschopnosti žalobce sdělit a prokázat konkrétní skutečnosti o průběhu a předmětu předmětných obchodních transakcí. Soud tak uzavírá, že žalovaný ani správce daně nepostupovali v rozporu s rozsudkem č. j. 5 Afs 29/2006-142 ze dne 27. 7. 2007, jelikož své závěry o neunesení důkazního břemene nevystavěli na skutečnostech týkajících se dodavatelů, jejich nekontaktnosti, či neplnění jejich daňových povinností. Soud dospěl k závěru, že k odepření nároku na odpočet došlo z důvodu, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání faktického uskutečnění zdanitelných plnění, když to na něj přešlo vydáním výzvy správce daně, ve které byly podrobně specifikovány kvalifikované pochybnosti, které se žalobci v rámci daňové kontroly nepodařilo odstranit.
16. Soud také připomíná, že není povinnosti žalovaného prokázat, že plnění nebyla uskutečněna, ale je povinen pouze prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby (viz např. rozsudky NSS č. j. 8 Afs 14/2012-61 č. j. 9 Afs 30/2008-86 a č. j. 9 Afs 12/2013-30). Unese-li správce daně důkazní břemeno týkající se důvodných pochybností, dochází k přenesení důkazního břemene zpět na daňový subjekt a je na něm, aby pochybnosti správce daně vyvrátil, tedy aby prokázal, že se zdanitelné plnění uskutečnilo tak, jak tvrdí. Soud konstatuje, že žalovaný se s žalobcem předloženými důkazními prostředky v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal.
17. Soud nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, že mu nebylo možné vyloučit nárok na odpočet, protože žalovaný pominul, že žalobce platil za plnění na konkrétní tuzemské bankovní účty konkrétním subjektům. Skutečnost, že dochází k bezhotovostním převodům mezi konkrétními tuzemskými bankovními účty, nemůže zvrátit důkazní nouzi žalobce, nadto pokud převody finančních prostředků probíhají v rámci detekovaného fakturačního řetězce personálně a majetkově propojených osob. Ze zprávy o kontrole navíc vyplývá, že na bankovním účtu, který sice nevlastnil žalobce, ale využíval jej k ekonomické činnosti, nebyly detekovány žádné bezhotovostní úhrady ve prospěch dodavatelů.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

18. Lze shrnout, že s ohledem na výše popsané správce daně naplnil svou povinnost dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. V souladu s § 92 odst. 4 daňového řádu i s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu tak došlo k přenesení důkazního břemene zpět na žalobce, který byl povinen prokázat pravdivost svých tvrzení o přijetí předmětných zdanitelných plnění a měl tedy prokázat průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k daným obchodním případům, a to jinými důkazními prostředky než dosud předloženými. Žalobce nicméně nárok na odpočet dle § 72 a 73 ZDPH neprokázal, a to ani přes tvrzení a důkazy předložené v rámci své reakce na výzvu. Lze tak uzavřít, že žalobce neunesl důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu, a proto nemohlo důkazní břemeno přejít zpět na správce daně.
19. Pokud jde o stanovení daně podle pomůcek, jehož se žalobce domáhá, soud poukazuje na to, že daňový řád upřednostňuje stanovení daně dokazováním, když podle § 1 odst. 2 daňového řádu je správné zjištění a stanovení daně prvořadým cílem správy daně. Ke stanovení daně podle pomůcek dojde především tehdy, nesplní-li daňový subjekt některou ze zákonem stanovených povinností při dokazování svých daňových tvrzení, a to v takovém rozsahu, že výsledky provedeného dokazování neumožňují spolehlivě stanovit daň dokazováním (§ 98 odst. 1 daňového řádu). V projednávaném případě však k použití pomůcek nebyl dán důvod, když daň bylo možné stanovit dokazováním. Na této skutečnosti nemění nic ani to, že uskutečněná zdanitelná plnění s DPH na výstupu správce daně žalobci ponechal, přestože nárok na odpočet DPH na vstupu žalobci odepřel, protože tyto dvě skutečnosti se vzájemně nevylučují. Neprokázání přijetí zdanitelného plnění nesouvisí s DPH priznanou na výstupu, když nárok na odpočet DPH je daňový subjekt oprávněn uplatnit, pokud jsou splněny podmínky stanovené v § 72 a § 73 ZDPH. Jestliže tyto podmínky daňový subjekt nenaplní, neznamená toto automaticky, že DPH nelze stanovit dokazováním. V takovém případě pouze dojde ke korekci DPH pomocí dodatečného platebního výměru.
20. Pokud jde o dopady usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2020, č. j. 1 Afs 334/2017-54, na meritum nyní projednávané věci (soud poznamenává, že v době po podání žaloby již rozšířený senát a dané otázce rozhodl), soud konstatuje, že toto usnesení rozšířeného senátu na nyní projednávanou věc nedopadá. Týká se totiž situací, kdy sice bylo prokázáno faktické přijetí zdanitelného plnění, a to v podobě a rozsahu daňovým subjektem deklarované, avšak současně nebylo prokázáno, že k přijetí onoho zdanitelného plnění došlo od konkrétního plátce DPH. Zdejší soud k posuzované věci uvádí, že otázku totožnosti konkrétního dodavatele deklarovaného zdanitelného plnění je možno zkoumat až poté, co je v řešené věci postaveno najisto, že k přijetí deklarovaného zdanitelného plnění fakticky došlo, a že jeho podoba a množství odpovídá předloženým daňovým dokladům. V projednávané věci však z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že nebylo prokázáno, že k faktickému uskutečnění zdanitelných plnění vůbec došlo.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

22. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. července 2022

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.